

2.2.

Лютій 1970

Ціна 40 ц.

Рік 20

СІМІНІСИТА

МАЛІ І ВАСЬ МАЛЮЙЕ

Блакитні Очі. Чорна шевелюра.
Тоненький ніс. Рум'янці. Окуляри.
В устах цигарка. Вусики. Це — тато.

Сусідський хлопець тата ще не має.

Одне червоне око, друге — жовте.
Оранжеве волосся. Зуби — чорні.
Зелений, довгий ніс. Вже друга тітка!

Сусідський хлопець має власну маму.

Івась летить в ракеті. Зорі — січні.
Внизу, на фіолеттім ґльобі, тато.
Він руки простягнув: вернись, Івасю!

Вернусь, як тітку авто перейде!

Б а б а й

БУВАЮТЬ ЗАПИТАННЯ

- Чи ти, мамо, жила раніше в землі?
- Звідки це прийшло тобі на думку?
- Бе вчора, як приїхав татів товариш, то глянув на тебе й запитав тата нишком: "Де ти таку бабу викопав?".

СВЯТО 22 СІЧНЯ В НЬЮ ЙОРКУ

„А Майки хочуть научати,
Так соловейки не дають...“

Служби народові

ЛИСТИ ВІД ЧИТАЧІВ

Я одна з тих, що 40 років любуюся Вашим талантом, який Ви всеціло, кажучи за "Свободою" жертвуете "на службу народові". Сьогодні це, здається единий лік, що викликує усмішку і відпружнення в довгій хворобі моого мужа.

...Прийміть даток від нас на "Ювілейний фонд" \$10.00.

Осип і Галина Мащак

З нагоди 20-го ювілейного року — щирій привіт та найширіші побажання успіхів. Прилога переказ на \$5.00 на "Ю.Ф."

Ф. Калітчук, Трентон

Сердечно вітаю з 20-літтям і бажаю кріпкого здоров'я, бо без Вас у нас не було би справжньої публичної опінії. Посилаю \$20.00 на "Ю.Ф.", по долярові за кожний рік.

Еміс Мула, Чікаго

З приводу 20-літнього ювілею журналу "Лис Микита" пересилаю 10 долярів на пресовий фонд та складаю щирі побажання ще на многі літа продовжити працю для українського народу в ділянці сатири, критики, карикатури та гумору. Відомо бо всім, що ця ділянка в державних демократичних народів є надзвичайно добре опрацьована, цінена, та морально і матеріально винагороджена. А поле праці цієї ділянки є дуже широке, бо вона обхиває не тільки політичне, суспільне і т. д. життя народу, але також і моральне та церковно-адміністративне. Давби Бог, щоб видавництво журналу "Лис Микита" і його Редакція зросли вдесятеро в обходженні 30-літнього ювілею. Щастя Вам Боже!

На многі і благі літа!

З пошаною, о. Володимир Білинський, Пасайк

ХВАЛЬНА РЕДАКЦІЯ!

Висилаючи \$25.50 на "Ювілейний Пресовий Фонд", хотів би я заявити ось що:

Якщо б круги нашої чисельної, всюдисущої еміграції стали на такому рівні справжньої громадської та національної свідомості, що вможливили б нашему неоціненому Ювілятові — "Лисові Микиті" "перекинутися" з місячника бодай на тижнезик, тоді мали б ми щотижня речника правильної діагности на компромітуючі нас болячки серед нашої еміграції, а що найголовніше, мали б ми успішну терапію на ті всі загрозливі національні недуги, що їх ширять зматеріалізовані особи, політичні нездари та порожні духовно амбіціонери.

Гратулюючи Дорогому Ювілятові за його довголітню шляхетну боротьбу з духовим жебрацтвом, — жертвую свою скромну лепту для підсилення й у майбутньому цієї боротьби так майстерно підібраною ним тактикою.

Д-р Осип Коропей, Потакен

Дорогий Лисуню!

Посилаю Тобі два долари на Твоє лікарство, щоби Ти міг ще трошки пожити на цьому сорокатому світі.

Микола Горішний, Джерзи Сіті

Без великих слів: — моя Мати і я дуже — дуже любимо "Лиса Микиту". Він є для нас і ясною усмішкою в сірих днях, і глибокою думкою у світі, в якому сказати правду — означає зрілість і відвагу.

Пересилаємо обидві наш скромний даток 10 доларів на "Ю.Ф."

Леся Лисак і Мати Анна Руда, Бофало

Високоповажаний Пане Редакторе!

Пересилаючи передплату на 1970 рік (\$5.00 в цьому листі), хочу висловити Вам подяку за вдержання "Лиса Микити" на належному рівні.

Бажаю Вам і в новому році щасливо видавати цікаві числа журналу, які, висловлюючи гірку правду ясно в очі, потрясали б совістю нашої еміграції.

Ваш журнал є тим більше конечно потрібний, бо наша преса вживає забагато кадила і в цьому димі нам відається, що у нас все є як найкраще.

Д-р В. Попович, Гент, Бельгія

НА "ЮВІЛЕ"НИ" ФОНД" ЗЛОЖИЛИ ТЕЖ:

ПО ДОЛ. 20.00: Д-р Р. Лисак — Стоунпойнт.

ДОЛ. 6.50: Д-р В. Кліш — Філадельфія.

ДОЛ. 6.00: Д-р Ю. Гной — Н. Й.

ПО ДОЛ. 5.50: В. Дучинський — Клівленд, Е. Шаффран — Форестгілс, Г. Вовк — Монтгомері, П. Андрусів і Г. Годовець — Філадельфія, Ф. Кефор (Олімпія Лікерс) Н. Й., і Інж. І. Вінтоняк — Н. Й.

ПО ДОЛ. 5.00: В. Кукурба — Дітройт і Б. Ткачук — Чікаго.

ПО ДОЛ. 3.50: Б. Ухач — Дітройт, В. Мілянська — Нью Гевен і М. Левенсон — Філадельфія.

ПО ДОЛ. 2.50: А. М. Нагорняк — Чікаго, Л. і М. Ткатуки — Н. Й., М. Хархаліс — Торонто, В. Надрага — Шевері, І. Коропецький Мюреставн, А. Кукрицька — Джамейка, Я. Базюк — Дітройт, О. Підгірний — Торонто і А. Вацлавський — Форестгілс.

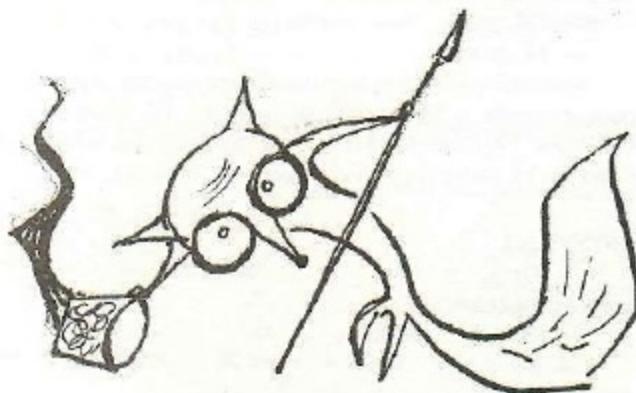
ПО 2 ДОЛ.: М. Осяк — Філадельфія, І. Лотоцький — Дітройт і Я. Зубаль — Валінгфорд.

ПО ДОЛ. 1.50: А. Сокіл, О. Музичшин, Н. Лощенко, І. Качмарська, І. Лесько, А. Мотиль, В. Гринків, П. Гудзовський.

ПО ДОЛ. 1.00: В. Шерей, І. Годуб, Д-р В. Наконечний, А. Букшований, Е. Мінчак і М. Данчуки.

ПО 50 ЦЕНТІВ до передплати долучили: А. Мамчин, о. В. Стебельський, Т. Швець, К. Міхалік, Д. Курдяк, Г. Міхалюк, І. Лакуста, Г. Костюк, М. Левицький, С. Кічоровська, О. Бандера, Н. Филипович, В. Перегівський, А. Сваричевський, С. Балышак, А. Данило, О. Городинський, І. Ільницька, А. Помірко, А. Павловський, Б. Артимишин, О. Клофас, М. Чайківський, Д. Ерстенюк, М. Стрілецька, М. Ждан, В. Майгутяк, П. Самойлів, Д-р В. Попович, Л. Казевич, Т. Чикета, І. Боднарук, В. Боднарук, П. Гуменюк, С. Новоженюк, В. Кривуцький, В. Запаринюк, В. Величко і А. Михайлова.

Широ дякуємо.

SKЯ РАКЕТОЮ СТАВ

Мій юний приятель Олесь з далекого, підполярного майже Едмонтону, зробив мені на порозі цього 1970-го року найбільшу в світі несподіванку — назвав моїм псевдо-іменем "Ікер"... ракету, которую він власноручно випустив "у Космос" в неділю, 4 січня цього року, десь поза Едмонтоном! Повіломляючи мене про це чергове своє досягнення, знаменитий колекціонер автографів, програмок і поштових марок долучив до листа фотографію ракети, як вона стрільчастою, живтою смужкою піднімається в олив'яне небо.

"Я ужив малій мотор, — пише Олесь, — бо боявся, що від ужитку великого ракета розтрісеться... Долетів мій "Ікер" до висоти 300 стіп".

Ну?.. І що ви на це скажете, шановні колеги-літератори з Об'єднання Українських Письменників "Слово", АДК-у, "Волосожару" та всі нестоваришені корифеї?.. Чи може хтось з вас почванитися подібною популярністю серед наймолодшого покоління?.. Чи хтось колись чував про ракету "Віра Вовк" або "Леся Храплива"?.. Мені здається, що в цьому місці я залишив десять миль позаду навіть лавреатів літературного конкурсу Ім. Івана Франка з Чікаго, вже й не згадуючи численного жіноцтва, нагорожденого на "бабських" конкурсах СФУЖО.

Правда, мій приятель Олесь трохи собі марикує, що ракета "Ікер" високо не підлетіла, лише на 300 стіп, і спихає всю вину на слабий мотор... У відповідь я написав йому, що причини треба радше шукати в тому, що він вибрав для своєї ракети затяжного живою вагою патрона чи хресного тата. Якби він був назвав її, наприклад, "Марко Царинник" або "Юрій Тарнавський", то ракета чорт-зна куди залетіла б, може й на Місяць, оскільки вищезгадані поети — хлопці тонкі, стрункі, модерно-делікатні, чого я про себе аж ніяк сказати не можу..

Та й ще після Свят Різдва Христового нового і старого стилю...

Гріх мій передо мною єсть..., шановні громадяні! Коли хтось не має характеру ані сили волі, не зберігає традицій, а ходить по людях в гості за всіма календарями, той потім, очевидчаки, мусить рахуватися з відповідними наслідками! А народ наш, український, нічого й казати, щедрий та гостинний; як стануть тебе вгощати дванадцятьма стравами і тринаццятою горілкою, то хочби ти мав не знати як гарно й акуратно розпляновану дієту, — після одного свято-колового сезону всі твої пляни візьмуть в лоб, перекреслятися!

Інша річ — що то воно виросте з такого фіфака, як мій приятель Олесь з Едмонтону, який уже на 13-му році жить робить тяжку конкуренцію Фон Бравнові та іншим ученим німакам?.. І, подумаєш, які гри-забави має тепер сучасна дітвора! Де таке колись бувало!. Ще не так давно, в таборові часи, пригадую, бідні українські діти гралися "в чергу": два-три десятки хлопчиків і дівчаток ставали рядочком, нібито під магазином Супспільної Опіки, і терпеливо ждали, коли стануть роздавати унірські лашки. А попереду розкарячкувався мордатенький пацан, з бучком у руці, що був, нібито, за поліцая.

— Панство, — викривував, — не будьте свині, не пхайтесь! Кожний свое дістане!

Гай-гай! Минулося!.. "Не той тепер Миргород, Гудсон-річка не та..."

РІЗНО МОЖНА РОЗУМІТИ.. В Нью Йорку говорять, що під час відвідин дівочого хору "Веснівка" з Торонта місцеві громадяні ПОРОЗБІРАЛИ дівчат по хатах...

З ЛЕКСИКОНУ "ЛІСА МІКИТИ"
АДУК (читай зворотньо) — КУДА?

СОРОКА

НА ПЛОТИ

● 22-го січня 1970-го року було в Нью-Йорку подвійне національне свято: роковини проголошення Самостійності і Соборності та 75-річчя з дня народження Голови УЛМКЦЮБу д-ра Б. Ржепецького.

● В Мюнхені кружляють настирливі чутки, що президент Української Народної Республіки в ексилі Микола Левицький покличе на пост голови Виконного Органу Ярослава Стецька.

● Організації Визвольного Фронту в Нью-Йорку колядували цього року двічі на Визвольний Фонд, насамперед за мюнхенським календарем, а потім ще раз за філадельфійським...

● Горобці в Канаді високо літають з того часу, як д-р Степан Воробець, лікар українського роду, був іменований королівським губернатором провінції Саскачеван.

● Дотеперішній голова Спілки Українських Журналістів Канади ред. В. Софронів-Левицький відійшов на пенсію, з тим, що далі має право вибирати Кралю Української Преси.

● Кредитова Кооператива "Самопоміч" у Філадельфії після останніх зборів має дві управи: одна приймає гроші від боржників, друга тим самим боржникам, — на злість першій, — позичає.

● Мгр. І. Р. Костюк, бувший голова відділу УККА в Трентоні, стратив ласку в бандерівців, мабуть, тому, що на з'їзді Академічної Гімназії цілувався з школиними колегами Гайвасом і Лебедем.

● Науковці стверджують, що минулого літа мусів бути в Баня Луці, в Югославії, дуже сильний землетрус, якщо він розбудив від сну дирекцію ЗУАДК-у в Філадельфії.

● При Об'єднанні Українських Письменників в ексилі "Слово" створено нову секцію — ювілейну, що й очолив почесний член "Слова", відомий поет Роман Купчинський.

● З "Нового Русского Слова" довідуємося, що якби не участь українських солістів, не було б концерту на честь теоргієвських кавалерів царської армії в Нью-Йорку.

● Кажуть, що однією з кращих рольей, що їх заграв актор Володимир Королін, є роля асистента-менеджера Українського Народного Дому в Нью-Йорку, яку він тепер виконує.

— Гасло 1970 року: "Українська політична еміграція буде боротись за самостійну Україну до останнього В. Чорновола та Івана Дзюби в Краю!"

Один редактор, якому Об'єднання Українських Письменників "Слово" вислато тратуляції з нагоди його 70-ліття, відповів їм так: "Дякую Вам за те, що Ви пригадали мені, що я вже повинен зйті зі світу. Але я ще не збираюся! Нагадайте мені через 30 років, якщо ще будете в живих!"

Проф. д-р Ярослав Рудницький запротестував в ЮНЕСКО проти лінгвіциду, стосованого большевиками в Україні.

„Розпинається за літерою „Г“

СЕЛЕПКО В НЬЮ ЙОРКУ

Приїхав Селепко до Нью Йорку. Вийшовши з поїзду, покликав таксі. Не зінав, що готель, до якого назав себе завезти, знаходиться зараз же напроти залізничної станції. Шофер обвозив Селепка по місті і аж після двох годин зупинив таксі перед названим готелем.

— Скільки?

— 14 доларів.

— Що?! обурюється Селепко. — Ви думаете, на якого селепка з провінції натрапили? Ні, мене не обманіте! Ось вам 12 доларів. Минулого разу я заплатив за ту саму поїздку 12 доларів, і вам також не дам ані цента більше.

ПОМИЛКА

— Отче, чи повинна людина тягнути користі з помилки другої людини?

— Але ж очевидно, що ні.

— То прошу мені віддати 50 доларів, які я вам заплатив минулого року за мое вінчання.

5 КОМЕНТАРЕЙ І БЕЗ

У "Свободі" з 22-го листопада 1969-го року надрукований ентузіастичний репортаж д-ра Д. С. Беринди про Свято-академію в пошану сл. п. Степана Бандери в Мюнхені, що починається словами:

"А ось, несподівано, життя нас заскочило і подало нам нагоду знову пережити невисловлену насолоду в найвищий мір приємних трьох годин святочної Академії з нагоди десятиліття з дня героїчної смерті Сл. п. Степана Бандери..."

Чи не забагато насолоди й приємності "з нагоди" роковин такої трагічної події?..

В польському паризькому журналі "Культура" (ч. 12/69 р.) молодий студент К. Бродзінський з Лондону описує свої враження з подорожі по ССРР та по Україні. В Ялті молодий турист відвідав літній табір пionерів, де в спеціальній "космонавтичній" кімнаті звернув увагу на такий напис на стіні:

„Дня 21-го липня 1969 року станула на Місяці перша людина, Ніль Армстронг, дякуючи співпраці советських науковців з американськими...“

На жаль, не з своєї рідної, а таки з чужої преси часто довідуємося про українські справи великої важливості. І так, для прикладу, аж з польського нью-йоркського щоденника "Нови Свят" з 17 грудня 1969 року ми довідалися, що в Санта Ана, Каліфорнія, в місцевому медичному центрі, народився синок панству Степаненкам, який у день народження важив, нівроку собі, 14 фунтів і 9 унцій!

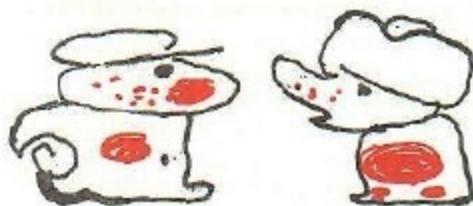
"ДОЛЕ — ДЕ ТИ?"

"У всякого своя доля", — писав наш великий геній Тарас Шевченко, і це суща правда, біда тільки в тому, що одного Бог нагородить доброю долею, іншого покарає злою.

Ось, для прикладу, у Філадельфії відомий "карузельник" Анатоль Радванський, він же Юзько Калафатюк, на старості років прийшов до голови по розум і одружився. Вислав жіночку на "ганімунси" до Польщі, відки вона більше не вернулася!

Не мав такого щастя його добрій колежка Ярослав Климовський, так званий Куц, що не на першій провесті життя взяв та й ще раз оженився... Вислав жіночку до Канади, звідки вона через два тижні вернулася і привезла Куціві — тещу...

І. Р. К.

— Які кваліфікації потрібні, щоб стати членом Спілки Письменників України?

— Треба видати одну книжку і двох приятелів.

СУСТА ДОМАГАЄТЬСЯ ПАТРІАРХАТУ

Допомога голодуючим в африканському стилі, або по війні в Біяфрі

— НАША ВОДА — ВАШЕ М'ЯСО!

ПО БЕНКЕТІ!

Телефонічна розмова після бенкету в честь Джана Діффенбейкера в Торонто:

— Добрий день, пане голово! Чую, що в Вас хребет болить?

— Це неправда! Як може в мене боліти хребет, як я його зовсім не маю!

ДВІЙКАРІ ЧИ ТРИЙКАРІ?

Касир щадниці "Самопоміч" у Філадельфії прогнав у листопаді м. р. три службовички буцімто за непослух, причепивши ім за благословенням Управи "ярлик", що вони — двійкарі, а двійкарі в іхньому розумінні діють на школу української справі.

Послуговуючись числами, то вони не двійкарі, а трійкарі, бож викинено з праці трьох жінок.

Чи двійкарі не українці?

СОВЕТСЬКИЙ ОПТИМІЗМ І ПЕСИМІЗМ

Оптиміст: — Якщо так далі піде, то нам доведеться хіба істи... ніщо.

Песиміст: — Але чи вистачить для всіх?

КРИТИКА

САМОКРИТИКА

ЧУДО В РЕШЕТІ

З нагоди народження опери "Анна Ярославна" Антона Рудницького лисячий музичний кореспондент заглянув у найавторитетніший музичний довідник "Riemann Musik Lexikon". І там, на сторінці 553, злобний чертік написав ось що:

Rudnyckyj (rudn'ickij), Antin, * 7. 2. 1902 zu Lüka bei Sambor (Ostgalizien); amerikanischer Dirigent und Komponist russischer Geburt, studierte in Berlin an der Hochschule für Musik und an der Universität. 1926 promovierte er zum Dr. phil., ging dann nach Russland, wurde 1927 in Charkow 1. Kapellmeister der Staatsoper und Professor für Klavier an der Musikhochschule, 1930 Dirigent an der Staatsoper Kiew, war 1932-37 an den Opernhäusern und Musikhochschulen in Lemberg und Warschau tätig. 1937 wanderte er in die USA aus, unternahm mit seiner Frau, der Sopranistin Maris Sokil, Konzertreisen und lebt seit 1939 in New York. Er schrieb eine Oper, 3 Symphonien, Violoncellokonzert, Kammermusik (Streichquartett) und ein Ballett.

Коротко переповідаємо написане вище. Виходить, Антін Рудницький — американський диригент і композитор російського роду.

Як бачите, чертік тут підвищив нашого Антона до Америки й Росії, бо це тепер "модно". Народився наш Антін у Остгаліції. У 1926 році в Берліні одержав д-о-к-т-о-р-а-т. З докторатом поїхав до Росії: до Харкова, Києва. Одружений з Марією Сокіл.

Як бачите, доктор Антін був у Остгаліції, потім у Берліні, Росії (чи "Русланді") у Варшаві, а тоді в Нью-Йорку, а тепер у Філадельфії. З усієї біографії так і видно: "Українці не било і бить не може!"

До речі, чертік не зачепив композиторів Лисенка, Лятошинського, Ревуцького, — вони в довіднику зазначені як українці. І співачка Іра Маланюк числиться українського роду. Лише доктора Антона чертік курям на сміх осмішив, вірніше — ошмірив.

Д-р проф. з Берліну Н. Н.

З лисячого лісика,

З новорічних бажань: "Аби Бог дав Вам здоров'я, а гроші можете собі позичити в Українській Кредитівці!"

Товарицька прислуго: коли друзі покійного поета друкують його недруковані твори і підписують своїми власними іменами.

Щастя в нещастю: дістати по голові каменем з Місяця... Є народні діячі і народні діячі. За ким перевага?..

Володимир Ласовський назвав Нестора Ріпецького „вітер з України“. Чи це мав би бути комплімент?..

В справі формальний! (запитання стосується голови ТУІА, інж. В. Гнатківського): Чи д-р Микола Богатюк вже довінчив і доправив теорію Айнштайн?

З найновіших досягнень української еміграції: 30 доларів за один квиток на Баль Українських Лікарів у Нью Йорку...

Нова книжка інж. Л. Яцкевича з Філадельфії: "Як сміялись без почуття гумору"...

Що діється, коли в Христині є христини?..

Як колядували цього року в клубі "Лис Микита" в Нью Йорку:

"Три свічі воскові
І книжки банкові
Ісусові-Христові..."

ВИРИНЯТОК

— Чи є на світі така жінка, яка б добре говорила про свого чоловіка?

— Так, та, що розказує про нього своєму другому чоловікові.

РОЗМОВА

— Той молодий чоловік погано вихований. Коли я з ним размовляла, він увесь час позіхав.

— А може це він пробував щось сказати?

Вибираючись на баль

Чи на маскараду,

Добре мати на увазі

"Лісову" пораду:

Перед балом, вечорнищами, маскарадою та іншою танцювальною парадою ніколи не завадить вступити перед тим до Української Цукорні "Веселка", на всякий випадок, підкріпити сили смачним підвечірком, з яких славиться кухня "Веселки"!

Під час карнавалу теж не забувайте нашої адреси: "ВЕСЕЛКА", 144 Друга згадка, в Нью-Йорку (в Пластиковому Домі!)

ГУМОР ІЗ САТЕЛІТСЬКИХ КРАЇН

— Ніколи не маєте того, що я хочу.
— Бо ви завжди хочете того, що ми не маємо.

WALT'S SUNOCO SERVICE CENTER
25775 W. 8 MILE at BEECH RD. DETROIT, MICH. 48240
ВСІКІА ОВОЛУГА I НАПРАВА АВІ

Phone KE 1-1303,

В. КУБУРВА
менеджер

Всікія оволога транси I трайлери на шаху
Америку I Канаду.

Одна з українських фірм на старті Minifair.

ЩО КРАЇ, ТО ОБИЧАЙ...

— За чим черга — за хлібом?
— Ні, за обіданням...

Із тим холеросторолом — то чиста холера!

Колис за мої памети, то за та-ке никто не чував, аж дохтори взели тай відумали, аби аптики мали що більше пігувків прода-вати. Бо, ци дохтир, ци аптекар, то една рука.

Хочеш жити, то плати не йно дохтора, але й аптекара, бо вони оба тиж хотят жити.

А тот холеросторол на тім полегає, жи ек его забогато у кро-ви, то кристенин тратит на паме-ти.

Такий, дайминато, у "Свободі", ци в єнчій "Гамеріці", напише щос єдного днє, а на другий вже забув і пише цавком що снакше.

Ек би найшов си такий мудрий, жи хотів би си потрудити і вішукувати, що і хто писав вчора, а що передувчора, а що пише се-години і того продавав навит за-півтурно другим ридахціям, то зробив би на тім файній антерес.

Такий самий холеросторол панує тинь і в політиці.

Лупит йден другого по вого-лові бучком і не темит, жи бучок має два кінці, йден для противни-ка, а другий таки для нього са-мого. І так бе куди попало, раз тим боком, що си надежит, а раз тим, жи призначений для їго лас-ної лепети. Нераз таке віде, жи противника вдарив, а собі гудза на чолі набив.

А хто винен? Такий дохтори і tot ех холеросторол.

Я сам, адіт, дес того холero-сторолу набрав си і вже не маю той памети що колис. Шо ми же-на купит нові рукариці на бирз-

дій ця менини то зараз на дру-гий ден возуму і дес забуду. Ти-пер дохтир, тот Прокопович, жи то кличут Владєво, записав ми екіс пігувки, і дивіт си, зараз по-могло. Ше не цавком, але на пів такої помогло. Аво купила жона нові рукавиці і я лишен одну дес забув, а другу такої маю.

Шо си тичит політики, то екос у нашій національній барі вийшла суперечка ведрут Унака. Йден двійкар чіпив си мелніківце, за айвіса, жи пішов рука в руку з бандерівцем, а тот ех, ніби мелніківців не допускають до сло-ва і заніц ех мают.

— То чиста неправда! — об-стоював свое мелніківця. — Хоц нас є менше, але ми маємо забе-спечене остатне слово!

А екийс нейтралний сидів збо-ку, слухав тotto, а далі каже:

— Вел, остатне слово — то ґрунт! Дайминато, ек у мене вло-ма; жона аби на голову стала, то я такої маю остатне слово в хаті. Так має бути, ек я скажу — і шлюс! Вчора, адіт, я пів днє мав сварку з женов, але на остат-ку я встав, вдарив кулаком до стола і кажу:

— Ціхо — шарап! Вже ти, лся-кров, купто того мінка, йно замк-ни си і ані слова більше!

Жінка момінтални ек би води в писок набрала, навит не писну-ла!

Бо мое слово має бути остан-не — шлюс — никто не має біль-шенич до говорені!

Задні Годуля

БІСТРИЙ УЧЕНЬ

Учитель: — В якій битві гене-рал Волф сказав "Я вмираю ща-сливий"?

Учень: — У своїй останній битві.

НЕСПРАВЕДЛИВІСТЬ

Винен композитор, а б'ють по-клявішах.

Винен майяр, а вішають образ.

ПРО ШКІДЛИВІСТЬ ТЮТЮНУ

Доповідач: — Одна крапля ні-котину може звалити з ніг коня.

Голос із залі: — Тепер мені ясно, чому коні не курять.

НЕДОВІРЛИВІ

— Галло, чи це редакція?

— Так.

— Чи ви збожеволіли? Чому ви надрукували у вчоращньому числі мій некролог? Я ж ішо живий і не збираюся вмирати!

— А звідки ви говорите

ІСТОРИЧНА ПОМИЛКА

ЛИСТ ІЗ ЕДМОНТОНУ

Дорогий "Лісе", вибач, що так пізно шлю Тобі цей звіт, як то ми святкували в Едмонтоні Різдво Христове старого стилю. Дуже, знаєш, приемно й зворушилися, коли на наші Свята місто прибрає святочний вигляд, на радіо гримить "Бог Предвічний", телевізійні станції теж передають українські програми. Що й казати, українці в нашему місті здобули собі патент на українське Різдво, так само, як жили на Судний День або "кучки". Цього року, наприклад, не тільки чорні бажали нам Веселих Свят, але й навіть китайці!

У нас, треба Тобі знати, є такий календарний порядок: всі українсько-католицькі парафії,— за винятком однієї,— святкують за новим стилем, всі православні церкви, плюс одна католицька, ім. св. Юрія Побідоносця, святкують по старому стилю. Цього року на наше Різдво церкву св. Юрія заповнили... новостильники! Ми, старостильники, не маємо нічого проти цього, хай приходять і моляться, гостям раді, коли б вони вели себе в дусі екуменізму, як правовірні християни. А то прийдуть, нахесуть снігу до церкви та й ще собі з нас кепкують!

У нашій церкві, треба Тобі знати, є запрестольний образ кисти проф. Кейвана, що представляє Юрія Переможця на здоровенном коні, як проколое змія. Саме за цей красний образ новостильники беруть нас на смішки.

— Чого це ви, кажуть, старовіри, молитесь до такої шкапи?

Це, звичайно, нас болить, ображає. Вже й ходила делегація на скаргу до о. пароха Тарнавського, який лиш махнув рукою і сказав:

— Краще молитись до цяляхетного коня, ніж до деяких святих з катедри...

Якщо ми вже при конях, хочу Теба напівдекretno поінформувати про один, майже трагічний випадок, що трапився отцеві М., що є завзятій мисливці, біда тільки в тому, що сам трошки короткозорий... Пішов полювати на оленя і добре не добаваючи, застрелив коня одному фармерові. Справа, бачиш, у тому, що кінь стояв оберненим задом, а отцеві привиділось, що це мус (порода оленя). Довго не думавши — ба! — і забив коняку. На щастя фармер був наш чоловік та й ще з парафії о. М. До суду не ходили; отець М. заплатив 50 доларів відшкодування і зобов'язався відправити десять Служб Божих... Досі я не вспів довідатися — за чию душу.

Інший випадок стався достойному сенкілові нашої катедри, старенському о. прелатові Василеві Лабі. Він вінчав недавно Ірку та Бориса Онуферків, і проводячи присягу молодої, сказав таке:

"Я, Ірина, беру собі тебе, Бориса, за жінку..."

Однак Ірія, бистра дівчина, не збилася з пантелику і промовила правильно: за чоловіка.. А ще нарікають, що наша молод. не знає і не розуміє української мови!

I. C.

ПОХВАЛИЛАСЯ

Коли я народилася, то мій тато так зрадів, що зараз же оженився з моєю мамою.

Address: "THE FOX"
4933 Larkins
Detroit, Michigan 48210
Tel.: VI 2-7476

Умови передплати в ЗДА . . .
річна передплата — дол. 4.50

Editor Edward Kozak

ДІТИ

— Мій тато вищий від твого.
— Неправда. Мій такий високий, що як хоче досягнути до своєї голови, то мусить ставати на крісло.

ОСВІДЧИННИ

— Як він тобі освідчився?
— А так: він нічого не говорив, я нічого не говорила, і так дали ми собі слово.

МОДЕРНЕ ПОДРУЖЖЯ

— Як вам живеться?
— Добре. Жінка варить, я маюлю, а потім відгадуємо, що це є.

ЗАВДАННЯ

Жінка (в детективній агенції):
— Прошу уважно стежити за моїм чоловіком і його коханкою. Старайтеся вислідити, що вона в ньому знайшла?

ДО ПРЕСОВОГО ФОРУМУ

По 50 цент.: Д-р Я. Крив'як, Д. Юрчишин, М. Троян, Д. Герчанівський, Б. Кондра, о. В. Коваленко, Г. Гордієнко, Л. Пришляк, о. Д-р В. Клодницький, Н. Москаль, В. Осадчук, Г. Геба, О. Фолтин і О. Павлів.

Д-р Р. Миколаєвич, о. І. Гаврилюк, В. Книш, С. Малинович, О. Бардахівський, Я. Татомир, Р. Кобилецький, В. Пелешук, Д. Струк, Г. Швайкун, Я. Яворський, В. Габрович, інж. Ю. Левицький, В. Мусяк, Д-р Я. Андрушків, П. Ямняк, Д-р Т. Мацьків, В. Дебайлло, о. Н. Старух, В. Космос, Ф. Корчмарик, Я. Закаляк, В. Гнатюк, І. Іванік, В. Романовський і С. Коченаш.

Щиро дякуємо!